

LEONARD EN HUNGRY PAUL

Eerste druk januari 2026

Originele titel: *Leonard and Hungry Paul*, Bluemoose Books, 2019

© Copyright 2019 RÓNÁN HESSION

First published in the United States by Melville House Publishing

© Copyright 2026 Vertaling EEFJE BOSCH en MANIK SARKAR

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaargemaakt, op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

Rónán Hession

Leonard en Hungry Paul

Vertaald door Eefje Bosch
en Manik Sarkar

Uitgeverij Van Oorschot
Amsterdam

*Dit boek draag ik op aan Kathleen Smyth
vanwege haar prachtige, dappere hart.*

I

Leonard

Leonard was met blijmoedig verholen moeite door zijn alleenstaande moeder opgevoed; tragisch genoeg was zijn vader bij de bevalling overleden. Ze mocht dan van nature geen doortastend type zijn, toch leerde ze hem het leven te beschouwen als een madeliefjesketting van kleine voorvallen die stuk voor stuk op hun eigen manier behapbaar kunnen worden gemaakt. Ze was zo iemand voor wie vriendelijkheid doodnormaal is; voor haar was er maar één reden om geen vogelvoedertafel in de achtertuin te hebben, namelijk dat er eentje in je voortuin stond.

Zoals dat soms gaat bij jongens die meer van bordspelletjes houden dan van sport, had Leonard weinig vrienden maar veel ideeën. Zijn moeder voelde instinctief aan dat een kind als Leonard vooral behoefte had aan een luisterend oor. Op weg naar de supermarkt spraken ze over zeepalingen, op de terugweg voerden ze diepzinnige gesprekken over de manen van Saturnus; als hij in bad moest, ging het over vloedgolven; en 's avonds bij het instoppen kletsten ze nog even over de man met de langste nagels uit het *Guinness Book of Records*. Maar Leonard groeide op in een tijd dat stille, fantasierijke kinderen nog niet vanzelfsprekend onschuldig werden gevonden. Zijn moeder moest het geregeld voor hem opnemen tegen kribbige leraren die

klaagden dat ze geen hoogte van hem kregen. Als ze alleen bij de tienminutengesprekken zat, legde ze met moederlijk engelengeduld uit dat hij, net als zijn vader, ‘nou eenmaal geen eureka-gezicht had’.

Zelfs toen hij al in de dertig was deed zijn moeder niets liever dan hem betuttelen: ze kocht zijn lievelingsham voor de lunch – die met minder vetrandjes – zette thee naast zijn bed voor als hij wakker werd en streek goedbedoelde vouwen in zijn spijkerbroek, die Leonard er later stilletjes weer uit streek. Als wederdienst voor haar zorgzaamheid hield hij haar in haar latere jaren gezelschap en betrok hij haar zo veel mogelijk bij zijn dunbevolkte leven.

Leonard wist niet precies wanneer het was gebeurd, maar op een gegeven moment moet hun relatie zijn overgegaan van puur ouder-kind naar kameraadschap. Hoewel de maatschappij nog steeds geen formeel standpunt heeft ingenomen over volwassen zonen die nog bij hun alleenstaande moeder wonen, wordt dit duidelijk als iets suboptimaals beschouwd. Als mensen er überhaupt al aandacht aan besteedden, dachten ze waarschijnlijk dat zij heel dominant was of dat het hem aan initiatief en misschien ook libido ontbrak. In de praktijk had geen van beiden de bedoeling de ander te beperken of belemmeren: ze waren twee onafhankelijke mensen die graag ruimte voor zichzelf hadden en gewoon goed met elkaar overweg konden. Leonard herinnerde zich dat hij zich enigszins ongemakkelijk voelde toen er voor het eerst werd gezinspeeld op gezamenlijke vakanties, al was hij vergeten wie van hen daar voor het eerst over was begonnen. Moeder-dochtervakanties zijn doodnormaal en vader-zoonreisjes worden beschouwd als een stap naar volwassenheid, maar rondom moeder-zoonvakanties hangt altijd de zweem dat een van

beiden de ander tot last is. Maar in werkelijkheid waren ze gewoon goede reisgenoten. Zij was een fervent wandelaar en had goede museumbenen waarmee ze elke fatsoenlijke tentoonstelling in zijn geheel kon afstruinen zonder te worden afgeleid door de museumwinkel, waar vermoeide vrouwen die half zo oud als zij waren doorgaans naartoe worden gelokt. Ze hielden allebei van kerken, en hoewel Leonard zelf niet religieus was, is een groot deel van 's werelds kunst dat wel. Hij bezichtigde graag beroemde schilderijen en standbeelden in Europese kathedralen terwijl zijn moeder in de zijkapel een kaarsje brandde voor haar broze, reeds lang gestorven echtgenoot.

Ze had het met Leonard nooit echt over meisjes gehad omdat ze begreep dat dat gevoelig lag, en ook omdat ze niet zeker wist of zijn schijnbaar celibataire bestaan het gevolg was van een gebrek aan interesse of aan kansen. Leonard zelf nam, omdat hij nog bij zijn moeder woonde, uit praktische overwegingen een zekere terughoudendheid in acht. Hij had zich weleens afgevraagd wat er zou gebeuren als hij een meisje mee naar huis nam en er de volgende ochtend twee kopjes thee bij het bed zouden staan.

Zijn moeder overleed onverwachts in haar slaap, op een doordeweekse nacht, onder haar dekbed, terwijl haar kleren voor de volgende dag al klaarlagen, een netheid waaruit haar eerbied voor de kleine dingen des levens sprak. De arts weet haar dood aan een hartaanval, maar benadrukte dat niets erop wees dat ze geleden had. Volgens hem leek het erop dat haar hart gewoon was 'uitgeslagen'.

Omdat Leonard een verlegen enig kind was van twee verlegen enig kinderen, werd het geen grote begrafenis. Voor in de kerk was het op Leonard na vrijwel leeg, om-

dat mensen geneigd zijn hun band met de overledene te onderschatten en altijd een paar rijen te ver naar achteren gaan zitten. Ook op hogeregraadsfamilieleden kon niet worden teruggevallen, zodat Leonard de begrafenis multitaskend door moest komen: de Gebeden van de Gelovigen voorlezen, de collecte ter sprake brengen en al die andere klusjes die doorgaans aan nichten of schoonzons worden uitbesteed. De priester hield een generieke preek over dood en hoop – tot Leonards opluchting, want zijn moeder had het altijd vreselijk gevonden als het leven van de overledene tot een oppervlakkige karikatuur werd teruggebracht. Had hij de moed gehad, dan had hij zijn mond opengedaan om te zeggen dat zijn moeder in haar leven voor iedereen had gezorgd alsof het haar tuinvogels waren: dat wil zeggen met onvoorwaardelijke vrijgevigheid en plezier.

In het crematorium werd haar kist hortend en stotend over de rails door de rode gordijnen gereden: heel toepasselijk, omdat het deed denken aan het treintje van het spookhuis op de kermis dat ze altijd zo leuk had gevonden. Met haar hoogtevrees en afkeer van competitie had ze de kermis altijd nogal een bezoeking gevonden, maar vanwege Leonard ging ze toch altijd mee en dan genoot ze van de spooktrein, omdat dat eigenlijk gewoon een langzaam ritje door een donkere galerie vol neonkunst was. Toen de gordijnen na de kist dichtvielen, op de melodie van 'Nothing Rhymed' van haar lievelingszanger Gilbert O'Sullivan, veegde Leonard een traan van zijn bril en keerde hij als wees terug naar de eengezinswoning die nu van hem was.

Als een enig kind zijn tweede ouder verliest, wordt er een bladzijde op de generatiekalender omgeslagen. Er moeten praktische zaken worden geregeld, maar meer in het algemeen moeten er ook andere dingen onder

ogen worden gezien. Of je er klaar voor bent of niet, ze komen op je af. Het gevolg is een amalgaam van verdriet en verbijstering. In die toestand, met zijn humeur een octaaf lager gestemd, bracht Leonard de eerste weken na de begrafenis door: starend naar een quiche in de oven; aarzelend met een zakje zonnebloempitten bij de vogelvoedertafel; of droevig op de bank met de highlighter roerloos boven een programma in de tv-gids. Als je hem zou vragen waar hij aan dacht of hem met een ander cliché wakker zou proberen te schudden – oftewel: als je hem zonder reden zou storen – had hij dat niet kunnen zeggen, waarna zijn aardse bewustzijn terugkeerde als een kat die zonder opgaaf van redenen na een paar dagen weer aan komt lopen.

Elke avond na het eten ging hij op de bank zitten, als een vrijgezel voor wie tijd eerder iets is om te vullen dan te besteden. Dan sloeg hij een van de historische biografieën open die geduldig op zijn boekenplank stonden te wachten, een aantal daarvan met al een bladwijzer na een paar pagina's, waar de hoofdpersoon nog niet verder dan zijn jeugd was. Hij merkte dat boekwinkels troostrijk waren en boeken kopen een troostgevende bezigheid was, maar hij werd in deze tijd snel afgeleid bij het lezen; zonder zijn moeder die op de achtergrond door het huis scharrelde was het een veel eenzamere be-doening. Hij ging aan tafel zitten en probeerde illustraties uit *Een jaar uit het leven van een vogelspotter* na te tekenen – een drieteenstrandloper die wegstoof over het strand; of een zeekoet met eieren in peervorm zodat ze niet van de klif af rolden – maar nu hij niemand had om zijn tekeningen mee te delen, bekommerde hij zich veel minder om de details van de veren en de subtiliteit van de kleuren. En natuurlijk was er altijd nog de tv: verreweg de beste optie, ook al voelde die merkwaardig on-

persoonlijk als er niemand naast je op de bank zat om erover te praten.

Als Leonard een ander type was geweest, was hij misschien met vrienden de kroeg in gedoken voor een avondje darten, domino, kaarten of andere gevangenis-spelletjes, maar als er iets was waar hij zich eenzaam bij voelde was het wel het idee van tijd doorbrengen met extraverte mensen. In tijden als deze merk je pas wie je echte vrienden zijn, of in Leonards geval: val je terug op je enige vriend. Dus om die ongeïnspireerde avondhoofdstukken te ontlopen of te vullen, had Leonard de gewoonte opgevat zijn toevlucht te zoeken tot het gezelschap van Hungry Paul.

‘Parley View’

Hungry Paul woonde nog bij zijn ouders, in de eengezinswoning waarin hij ook was opgegroeid. Inmiddels had hij er meer dan dertig jaar van de hem toebedeelde zeventig op zitten, en een bemoeizuchtige buitenstaander zou kunnen denken dat het hem ontbrak aan ‘passie’, of misschien dat hij hoopte zijn ouders te zullen overleven als gemakkelijke route naar woningbezit. Maar Hungry Paul was altijd zo met zijn hoofd in de wolken dat hij door dergelijke roddels niet van de wijs werd gebracht. Het kwam er gewoon op neer dat hij nooit uit huis was gegaan omdat het een heel gelukkig gezin was, en misschien zou het minder zeldzaam moeten zijn dat iemand zo iets op waarde schat.

Zijn vader, Peter, had jarenlang als econoom gewerkt, maar was inmiddels gestopt en leefde van het pensioen dat de onzichtbare hand van de markt hem toebedeelde. Hij was kaal, maar zijn kaalheid leek een gevolg van de zwaartekracht, alsof het haar vanbinnen uit zijn schedel naar beneden werd getrokken en in plukjes uit zijn oren, neus en wenkbrauwen groeide. Helen, de moeder van Hungry Paul, was een bijna gepensioneerde onderwijzeres die nog twee dagen in de week voor de klas stond. Ze had Leonard op de basisschool twee jaar in de klas gehad en was altijd vol lof geweest over zijn tekeningen; ze zei altijd dat hij ‘hersenen zat had, maar

die wel moest gebruiken', wat de aardigst mogelijke manier is om iemand lui te noemen. Zoals elke leraar die een volwassen oud-leerling ziet, begroette ze Leonard stevast met oprechte hartelijkheid.

Ze had Peter leren kennen toen ze hem op een dag de weg vroeg naar een tentoonstelling en hij zichzelf vervolgens had uitgenodigd. Ze waren moeiteloos verliefd geworden. De aanvankelijke chemie tussen hen kreeg een fysische component, en ook een biologische toen ze werden gezegend met hun eerste kind, Grace, Hungry Pauls grote zus. Daarna hadden ze, na twee heftige miskramen, Hungry Paul gekregen, die ze – gezien de omstandigheden heel begrijpelijk – koesterden. Als stel behielden Helen en Peter altijd de sterke band van twee mensen die veel met elkaar hebben meegemaakt.

Op voorstel van Hungry Paul hadden ze hun huis 'Parley View' gedoopt, naar een Frans liedje dat hij ooit op een rugbyclub had gehoord. Helen had aangedrongen op een vogelvriendelijke achtertuin en een bijenvriendelijke voortuin en Peter had zich ontfermd over het 'binnenwerk' zoals hij het noemde: schilderijen ophangen, lampen verwisselen en al het andere wat je in een behoeftig huis kunt doen zonder veel aan te hoeven schaffen op het gebied van goed gereedschap. Grace woonde inmiddels al een tijd op zichzelf en bereidde zich voor op haar aanstaande bruiloft, een project dat ze plande met behulp van avondlijke telefoontjes naar Helen, wier rol voornamelijk bestond uit luisteren, zo nu en dan afgewisseld met op geruststellende, moederlijke toon uitgesproken tussenwerpsels als 'Snap ik, liefje, snap ik'.

Toen Leonard die avond aankwam, deed Peter open met zijn gebruikelijke glimlach en zijn vrolijke fijn-je-te-zien-blik.

‘Kom binnen, Leonard, kom binnen.’

Leonard kwam binnen en veegde voor de vorm zijn schone voeten op de deurmat, eerder uit sociaal respect dan vanwege de hygiëne. Helen zat in de voorkamer en maakte een legpuzzel op een dienblad. De afbeelding leek een impressionistisch schilderij, maar het was niet goed te zien want ze had alleen nog maar de randen. Haar thee stond onvast op de bankleuning, iets wat van Leonards moeder nooit had gemogen. Peter en Helen namen hun gebruikelijke plekken op de bank weer in, dicht tegen elkaar aan alsof ze zelf twee puzzelstukjes waren.

‘Hoe is het, Leonard – gaat het stof al een beetje liggen? Er zal wel veel te regelen zijn,’ zei Helen om het gevoelige onderwerp meteen op een rustige manier ter sprake te brengen.

‘Z’n gangetje,’ antwoordde Leonard, zonder specifieke verwijzingen naar stof, rouw of regelwerk.

‘Wat fijn je te zien – tast toe,’ zei ze, wijzend op een paasei dat ze drie weken te vroeg had aangebroken; door het te delen kon ze haar schuldgevoel daarover beperken. Leonard nam een groot stuk en probeerde er een kleiner, fatsoenlijker stukje van af te breken, maar toen alles uit elkaar viel in zijn schoot besloot hij het maar gewoon helemaal op te eten. De tv stond op pauze midden in *University Challenge*, een van Leonards favoriete programma’s.

Peter had de gewoonte om klaar te zitten en dan, als een deelnemer op de knop had gedrukt, een spervuur van gegokte antwoorden af te vuren: ‘Thomas Cromwell, NEE Oliver Cromwell, NEE...’ nog voordat een onwaarschijnlijk goed onderlegde twintigjarige ‘Kardinaal Wolsey’ kon zeggen. Heel anders dan Peters spervuur waren Helens welgemikte schoten. Zij zat meestal

iets anders te doen – een kruiswoordraadsel, een sudoku of zoals vanavond een legpuzzel – en deed alsof ze niet luisterde. En dan gaf ze opeens, vanuit het niets, bijna zonder op te kijken, het goede antwoord op een obscure vraag waar beide teams zich het hoofd over braken. Meestal een antwoord dat niet te raden viel, zoals iets wat in een schrikkeljaar was gebeurd of dat koning Huppeldepup de zoveelste er een van een tweeling was. Ze deed alsof het haar koud liet dat ze met zo'n onderkoeld gebracht goed antwoord een stuk of vijf panniekerige gokjes van Peter teniet kon doen. Eén keer had Peter een aflevering opgenomen en de eerste twintig antwoorden uit zijn hoofd geleerd, alleen maar om indruk op haar te maken als ze die later zouden terugkijken, wat ook gebeurde, al zullen we nooit weten of Helen er echt intrapte of het gewoon leuk vond dat hij na al die jaren nog steeds zijn best deed om haar te imponeren. Maar de voornaamste reden dat ze het programma na al die jaren nog volgden, was dat ze allebei oprecht geloofden in jonge mensen. Ze moedigden hen aan en vergaven hen hun overmoed, want ze zagen iets zuivers en perfects in slimme jonge mensen die een goede opleiding ten volste hadden benut.

‘Hoe gaat het op je werk, Leonard?’ vroeg Peter. Hij kwam niet meer op de werkvloer, maar had nog steeds die algemene interesse van gepensioneerden in hoe het er daar aan toeging.

‘Niet slecht, niet slecht. Het houdt me van de straat.’

‘Aan wat voor iets werk je nu – dinosaurussen? Zeedieren? Holbewoners? Grieken?’

‘Bijna goed – Romeinen. Vooral in de tijd dat ze in Engeland en dat soort plekken zaten. Best interessant eigenlijk. Die Schotten hebben het ze knap lastig gemaakt.’

Leonard schreef kinderencyclopedieën en andere non-fictie. Hoewel hij de woorden schreef, was hij niet de auteur als zodanig. Die eer viel – net als de naamsvermelding op het omslag – ten deel aan de academicus die toezag op de inhoud. Leonards rol bestond voornamelijk uit het omzetten van de belangrijkste concepten in korte, gemakkelijk te onthouden zinnen. Sommige illustratoren vonden dat hij dingen goed in notendoppen wist te stoppen en mettertijd had hij een reputatie opgebouwd als non-fictieschrijver met een kinderblik. Het werk paste bij hem omdat hij geïnteresseerd was in eigenlijk alles wat interessant was, en omdat hij liever een kleine rol speelde in andermans verhaal dan zelf de ster te zijn. Bovendien gaf zijn status als underdog – roem- en eerloos – hem een zekere geloofwaardigheid, ook al werd hij daardoor misschien wat minder goed betaald dan hij in deze fase van zijn leven had gewild. Hij werkte in zijn eentje in een grote kantoortuin die hij deelde met werknemers van andere bedrijven en de boekhouders van zijn eigen bedrijf die net zo goed van andere bedrijven hadden kunnen zijn. Dit alles gaf hem het gevoel en het aangezicht van iemand die meedraait in de maatschappij, terwijl hij in de praktijk in zijn eentje werkte en voornamelijk in zijn eigen hoofd zat. De illustratoren, de werkelijke kostwinners, voegden hun plaatjes pas toe als hij klaar was, dus die zag hij eigenlijk nooit. Zijn contact met de begeleidende auteurs was meestal formeel en afstandelijk. Ze mailden hem hun feedback en hielden wijzigingen bij met zakelijke beleefdheid die vriendelijk was maar niet hartelijk. Leonard vond het prima zo. Hij hoefde geen werkvriendschappen met de alfamannetjes van het bedrijf.

‘Je zou die illustraties zelf moeten maken, Leonard – je kon altijd al goed tekenen. En dan stuur je die bazige

auteurs gewoon weg en maak je je eigen boeken. Dan verhuis je naar de Bahama's en schrijf je lekker op het strand,' zei Helen, die haar hele loopbaan lang al bemoeiigende woordjes opwierp, onderhands zodat anderen ze konden wegslaan.

'Ooit misschien,' zei Leonard. 'Het probleem is dat alle non-fictieboeken al honderd keer geschreven zijn, dus het valt niet mee om nog iets origineels te zeggen. De illustratoren zijn de vernieuwers; ik warm gewoon steeds dezelfde oude weetjes op. Maar ik vind het prima, hoor – ik vind het een leuk idee dat kinderen die boeken lezen en er enthousiast van worden.'

'Niks is leuker dan een kind te zien lezen,' zei Helen. 'Ik zie Grace nog voor me, op haar buik op het kleed met een boek, zonder ook maar iets mee te krijgen van de tv of van ons. Ik heb nog nooit een kind gezien dat niet van lezen hield, maar ze moeten wel de kans krijgen. Ik kreeg vaak ouders op school die zeiden dat hun kind niet wou lezen en dan gaf ik altijd hetzelfde advies: als de ouders lezen, doen de kinderen het ook. Als je wilt dat zij het doen, moet je het goede voorbeeld geven. Ik durf te wedden dat hún ouders wel lezen,' zei ze terwijl ze naar de gepauzeerde studenten van University Challenge wees.

'Over talentvolle jongeren gesproken: jullie favoriete zoon is zeker nog niet gesignaleerd?' vroeg Leonard.

'Hij is boven – hij vroeg of we je naar hem toe wilden sturen,' zei Peter terwijl hij de afstandsbediening pakte. Zodra Leonard de kamer uit liep ging de tv van pauze en hoorde hij Peter achter zich: 'Magnesium!' roepen.

Boven was er niemand in Hungry Pauls kamer. Omdat hij niet bekend was met de regels voor het platonisch betreden van de slaapkamer van een andere volwassene, bleef hij aarzelend op de drempel staan, zo

goed en kwaad als het ging voor iemand die zijn vriend niet ver weg zijn darmen hoort legen. Hij maakte van de gelegenheid gebruik om Pauls slaapkamer beter te bekijken – hij was hier nog nooit echt geweest. Vanaf dat ze een jaar of twaalf zijn, krijgen mannen elkaars slaapkamer gewoonlijk nooit meer te zien omdat er over het algemeen geen logische reden is om ernaar te vragen. De kamer was een ratjetoe van tijdperken met daaroverheen een generiek, halfslachtig laagje volwassenheid dat teniet werd gedaan door her en der verspreide voorwerpen waar Hungry Paul als kind gefascineerd door was geweest. Er stonden actiefiguren in actiehoudingen op de planken waarvan Hungry Pauls ouders ongetwijfeld hadden gehoopt dat die op een dag vol goede boeken zouden staan. Aan de enige lamp in de kamer bungelde een zelfgemaakt kartonnen model van een Spitfire. De muren waren pastelgroen, zo'n kleur die je voor de babykamer kiest als je niet weet of het een jongen of een meisje wordt. De gordijnen en sprei kwamen uit een doorsnee woonwinkel, met boomblaadjes en dat soort dingen in verschillende blauw- en grijs tinten. Aan de muur hing wat van Hungry Pauls eigen kunst, waaronder een beverig iedereen-kan-schilderen-portret van *De lachende cavalier*, en een *Waar is Wally?*-puzzel die hij had ingelijst en opgehangen als eerbetoon aan de moeilijkheidsgraad ervan. Hoewel de kamer niet rommelig was, had die wel dat willekeurige dat je vaker ziet in de kamers van ex-kinderen die nog thuis wonen.

Hungry Paul kwam de badkamer uit in een zachte witte badjas die met een witte band werd dichtgehouden, een joggingbroek en teenslippers waar een stukje wc-papier aan kleefde. Hij schudde zijn handen uit met de intens geconcentreerde blik van iemand met natte handen die een handdoek zoekt. Het feit dat hij gekleed

was in het exacte materiaal dat hij nodig had zou een minder grote geest misschien in de verleiding hebben gebracht, maar nu hij toch al het risico had genomen om met witte kleren op de wc te gaan zitten, was hij niet van plan voor deze kleinere uitdaging te zwichten. Hij loste het probleem op door een T-shirt uit de wasmand te vissen en daar zijn handen aan af te drogen, vanuit de gedachte dat kleding die kortgeleden nog schoon genoeg was om te dragen in de tussentijd vast niet onbruikbaar vuil was geworden. Er schuilt veel geluk in opluchting, en toen hij Leonard zag begroette hij hem dan ook oprecht hartelijk.

‘Hé Leonard, ze hebben je naar boven gestuurd. Goed zo. Hoe gaat het?’

‘Goed hoor, dank je. Vanwaar die badjas?’ vroeg Leonard.

‘O, ik doe sinds kort aan vechtsport – hoe zie ik eruit?’

‘Als iemand om rekening mee te houden. Maar hoe dat zo ineens? Geweld is toch niks voor jou?’

‘Ik denk nog precies hetzelfde over geweld, maar bij vechtsport draait het meer om verstillde actie. Kalmte te midden van de strijd. Het is natuurlijk wel fysiek, maar de geest blijft vredig en kalm. Er is geen sprake van mentaal geweld, geen kwade opzet, en dat is het ergste aan geweld. Bovendien is het judo, dus geen klappen in je gezicht en zo.’

‘En hoe bevalt het om met neanderthalers over de grond te rollen? Ik dacht dat je liever niet wordt aangeraakt, en dat je er al helemaal niet van houdt je ledematen in de knoop te laten leggen.’

‘Tja, goed punt. Ik hoopte dat het me zou helpen met mijn *personal space issues*. Het is een van de intiemste vechtsporten, zoals je zegt, vandaar dat we badkleding